

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

«ΑΦΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ» –ΒΑΣΙΚΑ ΤΟ ΥΛΙΣΤΙΚΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥΣ- «ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ» (Λουκ. 5, 11)

Ενώ ο κόσμος ήταν κάποτε πεσμένος πάνω στον Ιησού για να ακούσει το λόγο του Θεού, και αυτός στεκότανε κοντά στη λίμνη της Γεννησαρέτ, είδε δύο μικρά πλοία κοντά στη λίμνη. Οι ψαράδες είχαν κατεβεί απ' αυτά και έπλεναν τα δίχτυα. Μπήκε τότε σε ένα από τα πλοία, σ' αυτό που ανήκε στο Σίμωνα, και τον παρακάλεσε να απομακρυνθεί λίγο από την ξηρά. Κάθισε στο πλοίαριο και δίδασκε τα πλήθη απ' αυτό. Μόλις σταμάτησε να ομιλεί, είπε στον Σίμωνα: «Πήγαινε στα βαθιά και ρίξτε τα δίχτυα σας για ψάρεμα». Και ο Σίμων αποκρίθηκε: «Διδάσκαλε, όλη τη νύχτα κοπιάσαμε, χωρίς να πιάσουμε τίποτα. Αλλά επειδή το λες εσύ, θα ρίξω το δίχτυ». Όταν το έκαναν, έπιασαν πολλά ψάρια, και το δίχτυ τους άρχισε να σχίζεται. Και έκαναν νεύματα στους συντρόφους τους, που ήσαν στο άλλο πλοίο, να έρθουν να τους βοηθήσουν. Και ήρθαν. Και γέμισαν και τα δύο πλοία, σε σημείο που κινδύνευαν να βυθιστούν. Όταν ο Σίμων Πέτρος είδε τι έγινε, έπεσε στα γόνατα του Ιησού και είπε: «Φύγε απ' εδώ Κύριε, γιατί είμαι άνθρωπος αμαρτωλός». Αυτό το είπε γιατί έμεινε πολύ έκπληκτος, και αυτός και όλοι όσοι ήταν μαζί του, με τα ψάρια που έπιασαν, επίσης και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, οι γιοι του Ζεβεδαίου, οι οποίοι ήσαν συνεταίροι του Σίμωνα. Και είπε ο Ιησούς στο Σίμωνα: «Μη φοβάσαι. Από τώρα και στο εξής θα ψαρεύεις ανθρώπους». Και όταν έφεραν τα πλοία στην ξηρά, τα άφησαν όλα και τον ακολούθησαν.

Ποια είναι τα θεολογικά μηνύματα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή;

Καταρχάς, ο κόσμος πίεζε πολύ τον Ιησού και τον στενοχωρούσε, μάλιστα δε, προσπαθώντας να τον πλησιάσουν κινδύνευαν όλοι να πέσουν στη θάλασσα. Εδώ φαίνεται η μεγάλη υπομονή του Θεανθρώπου, προκειμένου να σώσει τον άνθρωπο. Μας διδάσκει λοιπόν την υπομονή και την αγάπη, και μια ζωή προσφερόμενη και στους άλλους.

Δεύτερον, μας διδάσκει την ταπείνωση: Ο Χριστός, αν και μεγάλος ιεροκήρυκας, και εκείνος που δώδεκα μόλις ετών συνομιλούσε και αποστόμωνε τους νομομαθείς στον ναό του Σολομώντος, εν τούτοις, όχι μόνο καί στο λαό μιλούσε ανάλογα με την ικανότητα που είχαν να αφομοιώνουν τα όσα έλεγε, όχι μόνο παρακάλεσε, και δεν απαίτησε, να απομακρυνθούν με το καΐκι από την ξηρά, αλλά και συναναστρέφεται απλοϊκούς ψαράδες, προκειμένου στη συνέχεια πνευματικά να τους εξυψώσει, να τους καταστήσει αλιείς ανθρώπων, και δι' αυτών να ιδρύσει την Εκκλησία Του.

Τρίτον, η λίμνη Γεννησαρέτ ονομάζεται στα Ευαγγέλια και 'Θάλασσα της Γαλιλαίας'. Όπως το Πνεύμα του Θεού γονιμοποίησε τα πρώτα νερά της Δημιουργίας και ξεπήδησε η ζωή, έτσι και ο Ιησούς, δια των μαθητών και της Εκκλησίας Του, προέβη σε νέα, υψηλότερη ποιοτικά, γέννηση της ανθρωπότητας, σε χαρισματική αναγέννηση, δια των μυστηρίων, της μετάνοιας και της αγιότητας.

Η τέταρτη αλήθεια που εξάγεται από το ευαγγελικό κείμενο, αφορά ιδίως τους ιερείς, διδασκάλους και κατηχητές: Δεν μπορείς να διδάσκεις περί του Ιησού, αν δεν φροντίσεις πρώτα να γνωρίσεις τον Ιησού και να γνωριστείς απ' αυτόν. Αυτό φαίνεται από τη ζωή των αποστόλων. Ο Πέτρος, αν και ήταν άγρυπνος όλη την νύχτα ψαρεύοντας άκαρπα, είχε τόσο πόθο να ακούσει το λόγο του Κυρίου, ώστε άντλησε νέες δυνάμεις και παρέμεινε γαντζωμένος από τα 'ρήματα ζωής αιωνίου', που απηύθυνε στο λαό ο Χριστός. Αξιώθηκαν άλλωστε οι απόστολοι, δια της Πεντηκοστής να οικοδομήσουν τον κόσμο, αφού προηγουμένως είχαν μαθητεύσει στον Ιησού, είδαν τα εκπληκτικά Του θαύματα και γνώρισαν την μοναδικότητα των λόγων Του. Επομένως, προηγείται η προσωπική εγκόλπωση του θείου λόγου και η έμπρακτη χριστιανική ζωή και μετά ακολουθεί η διδασκασία του λαού στις ευαγγελικές αλήθειες.

Και πέμπτον, όσοι ανταποκρίνονται στη θεία διδασκαλία, και επιμένουν να πράττουν αλλά και καρτερούν το θείο θέλημα, διπλά ευεργετούνται, απ' αυτήν ήδη τη ζωή. Όπως έγινε και με τους αποστόλους, που τον δέχτηκαν στα πλοία τους και έκαναν το θέλημά Του: Όχι μόνο έγιναν δηλαδή μαθητές Του και σώθηκαν («τα άφησαν όλα» -κυρίως τα υλιστικά και τα πάθη τους- «και τον ακολούθησαν») αλλά και τα ψάρια που οδήγησε μυστικά στα δίχτυα τους ο Κύριος, έγιναν ικανά να τους παράσχουν τα αναγκαία οφέλη και για την υλική τους ζωή. Εδώ βρίσκεται το νόημα του ψαλμού: «Οι δε εκζητούντες τον Κύριον, ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού» (33,11). Όσοι καθιστούν τον Χριστό Θεό τους, σταθερό βοηθό και προστάτη τους, ευλογούνται ποικιλοτρόπως στη ζωή τους, διότι ο Θεός δεν εγκαταλείπει ποτέ το πλάσμα του αβοήθητο, παρεκτός αν αυτό είναι αναγκαίο, προσωρινώς, για την ψυχική του ωφέλεια. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι να ομολογήσει ο πιστός την αμαρτωλότητά του, όπως ο Πέτρος, και να συναισθανθεί τη μικρότητά του ενώπιον του Τριαδικού Θεού.

Ο μοναδικός καρδιογνώστης είναι ο Χριστός. Όπως μόνο αυτός γνώριζε τα καρδιακά βάθη του αποστόλου Πέτρου, τη μετάνοια και συντριβή του που θα επακολουθούσε, έτσι μόνο αυτός γνωρίζει και τα ψυχικά μυστήρια και την ανταπόκριση παντός ανθρώπου στη διδασκαλία Του. Εργάζεται δε συνεχώς ο Θεός, με παντούς τρόπους, ώστε να οδηγήσει όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους στη σωτηρία, δηλαδή τη συνάντηση μαζί Του, δια της προσευχής και της μυστηριακής ζωής. Η αλήθεια, το νόημα και η ομορφιά της ζωής είναι ο Ιησούς Χριστός, η ελπίδα του κόσμου. Το μεγάλο κεφάλαιο της λύτρωσης και μακαριότητας του ανθρώπου, βρίσκεται κρυμμένο σε μερικές λέξεις, που μας προτρέπουν κατά την Θεία Λειτουργία: «Εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθήμεθα» (βλ. 'ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ', Π. Ν. Τρεμπέλα, εκδ. 'Ο Σωτήρ', Αθ. 1995).